

Intermezzo (drie algemene tussenopmerkingen)

Een paar vragen werden gesteld n.a.v. de vorige studies. Graag geef ik daar even aandacht aan bij wijze van intermezzo om (onbewuste) misverstanden zoveel mogelijk weg te halen.

I.

N.a.v. Romeinen 1:17 vroeg iemand: is ons geloof de basis waardoor Gods rechtvaardigheid in ons komt (en zijn gerechtigheid in ons leven groeit als realiteit) - óf is ons geloof het gevolg van het feit dat Gods rechtvaardigheid (als veranderende kracht) in ons komt? Dus: wat is het eerste?

Reactie: Hier wordt een dilemma gesteld (geloof is basis òf gevolg). Maar dit is een vals dilemma. Het gaat bij Paulus altijd samen. God spreekt en biedt in zijn spreken altijd zijn hulp/kracht aan. Als mensen Hem op zijn Woord geloven, pakken zij die hemelse kracht aan en veranderen ze doordat ze er mee gaan werken. Als ze niet geloven (en dus niet Gods hulp aanpakken en ermee werken) werkt de kracht van God niet in hen door. Geloven is relationeel: Christus volgen en zo door samenleven en samenwerken met Hem word je een vernieuwd mens. Dat kan dus alleen als God ons de kracht er voor aanbiedt (via zijn Woorden) en wij die genade dan gelovig aanvaarden.

Simpel gezegd: ik kan niet geloven zónder Gods herstellende kracht – maar Gods herstellende kracht werkt niet in mij als ik niet geloof. Het gaat altijd samen op. Het geloof is een reactie op God maar dan ook altijd tegelijk een gave en een opgave. God geeft alle kracht om te geloven, maar wij moeten het doen (gebruik maken van die gave).

Conclusie: Denk niet vanuit een vals/onjuist dilemma – dat maakt het moeizaam. Bedenk dat het in het leven harmonisch samen gaat. Prachtig bedacht door God!

II.

Wij moeten door geloof ons bewust zijn van de hemelse kracht (van Jezus) in je. Iemand schreef: “Soms kan het vermoeiend zijn - als je voor een klus staat of als je moe bent - dat je dan voelt ‘oh, maar als christen moet ik nu wel laten zien dat Jezus in mij is. Ik moet die kracht vertonen’. Dan wordt het ‘Jezus in ons’ als een juk. Zo van, ik moet nu laten zien dat Jezus in mij is”.

Reactie: Misschien zit hier ook een onbewuste denkfout.

Denk alstublieft niet dat we door Jezus in ons geen vermoeidheid meer zouden kennen of dat we dan alles moeten kunnen. Dat is niet waar. Ook Jezus zelf – hoewel vol van de Geest – kende vermoeidheid en moest zijn lijf geregeld rust geven (tijd voor rust/slaap/sabbat nemen). Ook Hij ervoer grenzen van zijn mogelijkheden als mens. Hij kon ook niet overal tegelijk zijn toen Hij hier op aarde was en moest zijn beperkingen respecteren. Wat Hij wel altijd kon en deed was: in de wil van zijn Vader blijven, dus reageren als kind van God. Door geloof (= besef dat Jezus bij ons is, ons leidt en ons helpt) mogen we ontspannen leven en gewoon doen wat we kunnen (naar vermogen). We hoeven ons ook nooit mooier voor te doen dan we zijn. Leef ontspannen: verwacht dat Hij ons wel zal laten zien wat onze (beperkte) taak is. Wel kunne we zonden/verleidingen als we ze herkennen weerstaan. Door (krampachtig?) te denken, dat we als christenen alle soort werk zouden moeten kunnen, gaat het verkeerd. We kunnen de zonden aan, maar niet alle werk wat we zien. We zijn beperkt en moeten onze beperkingen in acht nemen (op tijd rusten).

Zo wordt ook de tekst ‘dat wij in dit alles overwinnaars zijn’ (Romeinen 8:37) wel verkeerd gebruikt. Men vergeet dat het er om gaat dat we in alle moeiten, lijden en tegenslagen (‘in

dit alles') ons niet door satan tot zonden laten dwingen (we kunnen in alles hem en zijn verleidingen aan!).

III.

Van meerderen hoor ik dat het onderscheid tussen de kernzonde en allerlei zondige gevolgen daarvan hen helpt helderder te denken en te praten. Het zit altijd op die kernzonde vast. Dat is de bron van allerlei gedrag. De moeite is misschien hoe je dat dan ter sprake brengt, zo liet iemand weten.

Reactie: Misschien gewoon ook zo benoemen. Bv: "hé – ik zou dat nooit (zo) doen – maar jij doet dat wel - omdat je waarschijnlijk niet met God rekent?". Dat geeft soms een opening voor een gesprek over het geloof als de kern van het leven (en dus zit je bij de kernzonde). Ook als je merkt bij christenen dat zij een bepaalde zonde accepteren – ga dan niet praten over of het wel of niet mag – maar vraag zoiets als: "hé, ik zie dat jij dat zo doet – vanuit mijn geloof zou ik het niet doen, daarom vraag ik je: hoe hou jij hierbij nu rekening met Gods hulp en aanwezigheid?

Dan zit je weer bij de kern: geloof je echt in God? En dat maakt het gesprek 'diepgaander'.

Hartelijke groeten,

Ton.